

Ανατομία μιας επίθεσης

Του ΣΤΑΘΗ Ν. ΚΑΛΥΒΑ*

Πρέπει να ομολογήσω πως δεν ξαφνιάστηκα όταν έμαθα την Τρίτη το βράδυ πως ο Nikos Μαραντζίδης είχε δεχτεί επίθεση από ομάδα αριστεριστών. Για να είμαι ειλικρινής, αναρωτήθηκα πώς και την είχε γλιτώσει τόσον καρό. Γιατί η επίθεση αυτή δεν είναι παρά η κορυφή του παγόβουνου, ο ορατός κρίκος μιας μεγαλύτερης αλυσίδας, την οποία γνωρίζω από πρώτο χέρι: με τον Niko μας συνδέει στενή φιλία και μακρόχρονη συνεργασία. Οπως είναι γνωστό, εδώ και μια δεκαπενταετία, η έρευνά μας σχετικά με τον ελληνικό εμφύλιο πόλεμο μας έχει βάλει στο στόχαστρο της αριστεράς. Και εγώ μεν ζω και εργάζομαι στο εξωτερικό, ο Nikos όμως είναι κυριολεκτικά μέσα στο στόμα του λύκου, όπως άλλωστε φάνηκε με πανηγυρικό, θα τολμούσα να πω, τρόπο.

Η έρευνά μας ενόχλησε πολύ γιατί εκτός των άλλων, γκρέμισε μια σειρά μύθων, μεταξύ των οποίων και αυτούς στους οποίους στηρίχτηκε η ιδεολογική πίγεμονία της μεταπολιτευτικής Αριστεράς. Δείξαμε με πληθώρα στοιχείων, πως η Αριστερά της δεκαετίας του '40 δεν ήταν η άμωμη, άσπιλη, ηθική και καλοπροαίρετη δύναμη που η ίδια ισχυρίζεται για τον εαυτό της. Αντίθετα σκόρπισε απόλοχερα στο διάβα της βία και αυθαιρεσία, κύνοντας το αίμα δεκάδων χιλιάδων αθώων με σκοπό την επίτευξη μιας απόλυτης κυριαρχίας. Προφανώς αυθαιρεσίες διέπραξε και η αντίπαλη πλευρά, όμως αντίθετα από την Αριστερά, αυτή ούτε τις αρνείται (έκανε φιλότιμες συμφιλίωσης και συγγνώμης) και το κυριότερο, ούτε έκανε σημαία της την εμφυλιοπολεμική της ταυτότητα (την τελευταία φορά αυτό έγινε από τη Χούντα). Σήμερα, το ιερατείο της μιας, ορθής και μοναδικής ιστορικής αλληλείας του εμφύλιου κατοικεδρεύει στην Αριστερά.

Γνωρίζω πως η απομυθοποίηση του παρελθόντος δεν είναι ούτε εύκολη ούτε ευχάριστη υπόθεση. Οι ώριμες κοινωνίες, όμως, την αντιμετωπίζουν με ψυχραιμία, επιζητώντας την αυτογνωσία. Και είμαι πεισμένος πως και η κοινωνία μας το ίδιο επιδιώκει, όπως προσωπικά έχω διαπιστώσει μέσα από χρόνια έρευνας και εκαντοντάδες ατομικές συζητήσεις. Την απομάγγευση αρνείται μόνο μια μερίδα αμετανόητων φανατικών: ορισμένοι ακροδεξιοί (που βρήκαν πρόσφατα στέγη στην Χ.Α.) και, δυστυχώς, μπόλικοι αριστεροί.

Όταν πριν από κάμποσα χρόνια ο Nikos και εγώ δημοσιεύσαμε τα πρώτα μας ερευνητικά πορίσματα, τα βέλη προηλθαν από τη «λόγια Αριστερά». Στην αρχή η κριτική ήταν επιστημονικοφανής, γρήγορα όμως έγινε ωμή και χυδαία, αμφισβητώντας όχι μόνο τα πορίσματά μας, αλλά την ίδια μας την υπόστασην και τις προθέσεις μας. Μας αποκάλεσαν «αναθεωρητές», έννοια που παραπέμπει στους αρνητές του Εβραικού Ολοκαυτώματος. Η βιαιότητα των αντιδράσεων υπήρξε πρωτοφανής και τα ελατήρια ξεπερνούσαν την ιδεολογία. Είναι γνωστό πως ο φθόνος πάντοτε αποζητά μανδύα για να καλυφθεί και η παρέμβασή μας έδωσε αφορμή σε μια κλίκα γερασμένων πανεπιστημιακών με περιορισμένο έργο και μπενενική διεθνή αναγνώρισην να βρουν στο πρόσωπό μας το εύκολο άλλοθι που αναζητούσαν για την επαγγελματική τους ανε-

πάρκεια. Οι επιθέσεις εναντίον μας υπήρξαν επίσης βήμα επαγγελματικής ανέλιξης για τους ατάλαντους μαθητές τους που ονειρεύονταν την αργομησθία ενός περιφερειακού πανεπιστημίου. Αυτός είναι λοιπόν ο πρώτος κρίκος της αλυσίδας.

Ο δεύτερος κρίκος είναι κάποιοι ημιμαθείς και προπετείς «δημοσιογράφοι», ταγοί της φωνακλάδικης αριστεροφροσύνης, κήρυκες του πιο ακραίου λαϊκισμού, πάντοτε βέβαια με το αζημιώτα της προσωπικής τους πολιτικής ανέλιξης. Αυτοί μας είπαν «απολογητές των Γερμανοτσολιάδων» και «υμνητές του Χίτλερ», σερβίροντας γενναίες δόσεις μισαλλοδοξίας σε ένα κοινό περιορισμένης ιστορικής παιδείας αλλά έντονων συναισθηματικών αντανακλαστικών. Από κει και πέρα ανέλαβε ο τρίτος κρίκος, οι ανώνυμοι τραμπούκοι του Διαδικτύου, που χρησιμοποιώντας τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, επιδίδονται σε μπαράζ συκοφαντιών, ύβρεων, ακόμη και πρωσαπικών απειλών.

Ετοιμάζουμε στον τέταρτο κρίκο, το χαμπλότερο σκαλι στην ιεραρχία

*Οπως δείχνει η ιστορία,
όταν προχωρά η έρευνα,
στο τέλος εξαφανίζονται
και οι κραυγές
των ιερατείων και
οι γροθιές των μπράβων.*

του σαθρού αυτού συστήματος, τους θρασύδειλους μπράβους, φυσικούς αυτουργούς της επίθεσης. Ευελπιστώ πως η αλυσίδα σταματά εδώ, γιατί δυστυχώς η χώρα μας διαθέτει μικρή μεν αλλά ικανή δεξαμενή επιδοξων, νυν και πρών κουμπουροφόρων της «επαναστατικής Αριστεράς»: από τους κατά συρροή εμπροστές της Αθήνας και τους δολοφόνους της Μαρφίν (που, υπενθυμίζω, κυκλοφορούν ελεύθεροι και ανεύχλοποι σε πείσμα κάθε έννοιας δικαίου) ως τους δολοφόνους της «17 Νοέμβρου» (που πλέον διοργανώνουν ανοικτές εκδηλώσεις μέσα στο πανεπιστήμιο) και τους διάδοχους τους του «Επαναστατικού Αγώνα», των «Πυρήνων» ή της «Σέξτας», φθάνοντας μέχρι και το σκοτεινό πεδίο όσμωσης πληρωμένων αντιεξουσιαστών δολοφόνων και κάθε είδους ποινικών.

Εδώ πρέπει να σημειώσω πως όλα αυτά κρύβουν μιαν υπέρτατη ειρωνεία για μας ως ακαδημαϊκούς ερευνητές: βλέπουμε να αναβιώνει, με μορφή καρικατούρας βέβαια, ένα από τα αντικείμενα της ιστορικής μας έρευνας. Ξεδιπλώνεται μπροστά μας η κλασική μεθοδολογία της εμφυλιακής αριστεράς βίας που ξεκίνησε από την πρωσαπική σπιλωση, πλήγαινε στην οργανωμένη εκστρατεία συκοφάντησης και κατέληγε στη δολοφονία, την οποία ακολουθούσε ακόμη περισσότερη συκοφάντηση. Οσο για τις επιθέσεις: όπως και στο παρελθόν, η απάντηση είναι περισσότερη επιστημονική έρευνα. Οπως δείχνει η ιστορία, όταν προχωρά η έρευνα, στο τέλος εξαφανίζονται και οι κραυγές των ιερατείων και οι γροθιές των μπράβων.

* Ο κ. Στάθης Ν. Καλύβας είναι καθηγητής Πολιτικής Επιστήμης στο Πανεπιστήμιο Yale.